

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdila a JUDr. Brigity Chrastilové v právní věci **žalobkyně: nezl. N. C.**, zastoupena zákonnou zástupkyní: M. D., zastoupena JUDr. Annou Krúpovou, advokátkou, se sídlem Klimenta Čermáka 136, 286 01 Čáslav, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, adresa pro doručování: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, poštovní přihrádka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 7. 2003, č. j. OAM - 247/VL - 01 - BE07 - 2003, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 16. 12. 2003, č. j. 46 Az 861/2003 - 18,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

III. JUDr. Anně Krúpové, advokátce, se sídlem Klimenta Čermáka 136, 286 01 Čáslav, **se přiznává** odměna za zastupování žalobkyně ve výši 2150 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 16. 12. 2003, č. j. 46 Az 861/2003 - 18, byla zamítnuta žaloba žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 7. 2003, č. j. OAM - 247/VL - 01 - BE07 - 2003, kterým stěžovatelce nebyl udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění zákona č. 2/2002 Sb. (dále jen „zákon o azylu“), a kterým bylo rozhodnuto, že se na ni nevztahuje překážka vycestování.

Včas podanou kasační stížností se stěžovatelka domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Praze. Konkrétně uznává, že nejsou dány důvody pro udělení

azylu podle § 12 a § 13 zákona o azylu, namítá však, že jsou v jejím případě splněny důvody pro udělení humanitárního azylu podle § 14 citovaného zákona. Celá rodina stěžovatelky se zdržuje v České republice, kde se stěžovatelka také narodila. Otec ani matka nemají v zemi původu vlastní bydlení ani práci na rozdíl od České republiky. Proto bude pro stěžovatelku nepřiměřeně tvrdé, bude-li muset Českou republiku opustit. Kromě toho může stěžovatelce způsobit další problémy skutečnost, že matka stěžovatelky má státní příslušnost Ukrajiny. Stěžovatelka tedy namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti popírá její důvodnost, neboť jeho rozhodnutí i rozsudek krajského soudu byly vydány v souladu s právními předpisy.

Nejvyšší správní soud po zjištění, že kasační stížnost je podána včas a že je přípustná, přezkoumal napadený rozsudek včetně řízení, které mu předcházelo, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Namítaným důvodem je důvod obsažený v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), tj. nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky může přitom spočívat v aplikaci nesprávného právního předpisu na daný skutkový stav nebo sice v aplikaci správného právního předpisu, avšak nesprávně interpretovaného. Interpretace pak musí snést měřítka ústavní konformity.

K námitce stěžovatelky, že správní orgán a posléze i krajský soud nesprávně zhodnotily možnosti pro udělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu, poukazuje Nejvyšší správní soud na znění tohoto ustanovení, podle kterého lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu, jestliže v řízení o udělení azylu nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Z tohoto znění vyplývá, že na udělení humanitárního azylu není subjektivní právo (právní nárok), nýbrž podléhá správnímu uvážení žalovaného. Tento závěr je i v souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu. Jelikož správní orgán rozhoduje na základě správního uvážení, jeho rozhodnutí přezkoumává soud podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pouze v omezeném rozsahu. V dané věci však Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že ze spisů nevyplývají žádné skutečnosti svědčící o překročení mezí správního uvážení správním orgánem nebo o jeho zneužití. Důvodem žádosti o udělení azylu byly ekonomické problémy matky stěžovatelky. To, že žalovaný neposoudil skutečnost, že se celá rodina stěžovatelky zdržuje na území České republiky, jako důvod pro udělení humanitárního azylu, nelze považovat za zneužití správního uvážení, resp. za překročení jeho mezí. Námitku stěžovatelky proto nelze považovat za důvodnou.

Překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu nastává kromě jiných zde uvedených důvodů, pokud by byl cizinec nucen vycestovat, jestliže v zemi původu nebo v třetí zemi, ochotných přijmout nezletilou osobu bez doprovodu, není po jejím příchodu k dispozici přiměřené přijetí a péče podle potřeb jejího věku a stupně samostatnosti. Stěžovatelka je sice nezletilou osobou, avšak zcela jistě ji nelze považovat za osobu bez doprovodu, neboť je v péči své matky (zákonné zástupkyně). Na této skutečnosti nemění nic ani skutečnost, že matka a dcera jsou odlišné státní příslušnosti, jak tvrdí stěžovatelka. Z hlediska překážky vycestování proto správní orgán v řízení o udělení azylu správně posoudil, že nezletilou stěžovatelku nelze zahrnout do okruhu osob ohrožených skutečnostmi zakládajícími překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu. Existence jiných významných

podmínek pro přípustnost správního vyhoštění je pak prokazována přímo v řízení o správním vyhoštění. Ze správního spisu tak nevyplývá žádná okolnost, která by směřovala ke splnění podmínek § 91 zákona o azylu. Touto okolností není ani v tomto případě skutečnost, že stěžovatelka a její zákonná zástupkyně nemají stejnou státní příslušnost.

Nejvyššímu správnímu soudu tedy z výše uvedených důvodů nezbylo, než kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítnout.

Nad rámec rozsahu, kterým je v kasační stížnosti napaden rozsudek krajského soudu, Nejvyšší správní soud poukazuje na skutečnost, že i žádost o udělení azylu, kterou podala matka (zákonná zástupkyně) stěžovatelky M. D., byla rozhodnutím žalovaného ze dne 22. 11. 2002, č. j. OAM - 5069/VL - 07 - 08 - 2002, zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Žalobu proti tomuto rozhodnutí následně dne 2. 6. 2003 zamítl Krajský soud v Ostravě rozsudkem č. j. 24 Az 380/2003 - 14. Kasační stížnost proti citovanému rozsudku byla pak odmítnuta usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2004, č. j. 6 Azs 39/2004 - 72. Tato skutečnost měla vliv na rozhodnutí žalovaného, protože nebylo možné udělit stěžovatelce ani azyl za účelem sloučení rodiny podle § 13 zákona o azylu, neboť jeho základním předpokladem je, že azyl byl udělen rodinnému příslušníkovi vyjmenovanému v tomto ustanovení, v daném případě matce nezletilé stěžovatelky.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Protože žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že se žalovanému náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává. Stěžovatelka, která nebyla ve věci úspěšná, právo na náhradu nákladů řízení nemá.

Odměna právní zástupkyni stěžovatelky, která jí byla ustanovena usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 31. 3. 2004, č. j. 46 Az 861/2003 - 31, byla stanovena za dva úkony právní služby (převzetí zastoupení a písemné podání soudu ve věci samé) na základě § 9 odst. 3 písm. f) ve spojení s § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve výši 2000 Kč. Výše hotových výdajů byla stanovena podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu taktéž za dva úkony právní služby ve výši 150 Kč. Odměna bude vyplacena ve lhůtě stanovené výrokem sub III. tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 13. září 2005

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu